

SOMNIS DE LLUNA

Irene Remon Garcia (4t A)

Sonà el despertador, eren les set. Em vaig alçar corrent per desdejurar-me i anar-me'n a treballar. A l'eixir de l'habitació vaig veure a Manu, assegut a la cadira de la cuina, que acabava de preparar el desdèjuni. Vaig posar a la bossa del treball dos panets per desdejurar-me, el besí i amb un somriure vaig eixir per la porta. Era feliç, amb Manu, amb el petit pis on vivíem i amb el meu treball. Cada cop que em despertava sentia que era feliç.

Vaig obrir la porta de l'estudi on treballava amb dues persones més. "Bon dia, Carol!" em van dir somrient. Sí, era feliç i amb aquesta felicitat comencí a dibuixar. Però mentre dibuixava, vaig començar a sentir-me estranya, com si estigués marejada, comencí a sentir els sons llunyans, em notava sense forces i tot, de sobte, es va enfosquir fins quedar-se completament negre.

Quan vaig fer un intent d'obrir els ulls, vaig notar com una llum em cegava. Estava a la taula d'un menjador, amb el cap recolzat a la taula, i un raig de sol penetrava per la finestra. "Com? Jo juraria que..." vaig pensar. I de sobte va

sonar el telèfon i una veu desconeguda m'anunciava que m'havien acomiadat de la fàbrica on treballava. "Fàbrica, jo?". Vaig penjar el telèfon i observí en la casa tan desordenada en què em trobava, quan de sobte un xic va eixir cridant d'una habitació.

- On és el desdejuni? Un altre cop t'has adormit? Estic fart dels teus problemes! I la fàbrica? Acabaran acomiadant-te! Sempre amb les teues ximpleries de tenir un estudi de dibuix... Deixa ja de viure dels teus somnis!

Jo estava paralitzada mirant aquell noi que cridava sense sentit. Ell, al veure que jo no em movia, em va empentar i em tornà a cridar: "Me'n vaig, pren la teua estúpida medicació!" "Medicació? Què deia?"

Vaig passar tot el dia en aquella casa sense a penes menjar. Arribà la nit i aquell desconegut noi va entrar per la porta i se n'anà a dormir. Jo vaig eixir al balcó i em vaig asseure a mirar la lluna mentre pensava "On deus estar, Manu?" I seguidament torní a sentir aquella sensació fins que es va tornar a enfosquir tot.

Al despertar no vaig veure pas a Manu, em trobava a l'hospital amb aquell noi que vivia amb mi i amb un doctor.

Carol, t'ha portat ací el teu home i ens ha explicat que no millores amb la medicació que et donarem. Així que hem aconseguit un remei per curar la teua narcolèpsia. – Digué el doctor.

Però, com? Narcolèpsia? Però... Manu! – Vaig dir cridant.

Veü, doctor! Ella sempre amb els seus somnis! – Va dir el noi desconegut.

Carol, tot això no és real, són somnis. És una vida paral·lela a la realitat. Amb la medicació deixaràs d'enganyar-te i seràs feliç... Manu no existeix. –Va acabar dient el doctor.

Després de les paraules del doctor vaig notar com el meu cor es trencava a trossos, la meua ànima s'esfumava i em faltava l'alé. Tot allò que creia i estimava, era mentida? No, jo ho havia viscut, el que m'estava passant era només un malson. Em vaig vestir ràpidament i vaig eixir corrent de l'hospital encara que els metges no em deixaven anar-me'n. Era una nit freda i plovia molt. Quan vaig alçar la vista i vaig veure la lluna, em torní a marejar.

A l'obrir els ulls vaig sentir com si flotés en l'aire. A la llunyania vaig veure a Manu d'esquenes i per més que volia córrer cap a ell i abraçar-lo i no soltar-lo mai, no avançava. Es va girar lentament, obrí els ulls i em va mirar. Amb un gest de dolor es va girar, començà a caminar fins que desaparegué.

Quan vaig tornar en mi, m'adoní que em trobava a la porta de l'hospital, exactament al mateix lloc on estava abans de veure a Manu, mentre mirava la lluna. Em trobava cansada, no sabia què fer ni on anar. Només volia abraçar a Manu i despertar d'aquest malson. Amb aquesta angoixa vaig començar a córrer davall la pluja sense saber on anar, mentre el vent gèlid assecava les meues llàgrimes. Després de córrer sense sentit durant una estona, em vaig parar cansada. Vaig respirar ben fort pensant en ell, mentre les meues llàgrimes es mesclaven amb la pluja com gotes d'aigua dolça.

Em vaig resguardar de la pluja davall d'un pont que hi havia al parc. Feia fred, però gairebé no li donava importància. I mentre mirava la lluna vaig desitjar que Manu

estigués amb mi, però malgrat la meua esperança, ell no estava. Em vaig marejar una altra vegada i al despertar el vaig veure.

Vaig córrer als seus braços i mentre plorava ell m'intentà tranquil·litzar.

Manu! T'he enyorat tant! Què està passant? On estaves? – Vaig dir mentre plorava.

Carol... per favor. –Va dir mentre m'apartava, però sempre demostrant la seua estima.

Tenen raó, jo només sóc un somni. T'estime i sempre t'estimaré. Però açò ho has creat per evadir-te de la realitat. Has de fer cas al doctor. És dur, però així deixaràs d'enganyar-te. –Va dir mentre em soltava la mà.

No, Manu. No em deixes, no et separe del meu costat. –Vaig dir amb una gran tristesa.

Mai et deixaré. Si decideixes curar-te, sempre em tindràs al teu cor com un record del que mai pogué ser. Si decideixes seguir així em tindràs però seguiràs enganyant-te.

Ho va dir com si esperés contestació, però jo ja sabia el que volia no tenia necessitat de pensar.

Jo vull estar amb tu, no em pense curar. –Vaig dir convençuda.

Però, tu et sents? Si no et cures viuràs dues vides i seguiràs mentint-te. No sabràs quina vida és la real. Com estàs segura que tornaràs a somiar en mi? Acabaràs boja. – Va dir mentre s'allunyava. “Manu, no te'n vages!”

Torní a despertar a casa sense poder parar de pensar en què fer. Deixar de veure a Manu per sempre? No podia, no em sentia amb forces de fer-ho. Era el que més estimava,

l'únic que em feia feliç, ens quedaven tantes coses per viure... Van entrar per la porta el noi i el doctor i em preguntaren si ja ho havia decidit.

Estàs posant en perill la teua salut, no seràs una persona sana, pots tenir cataplèxia i al·lucinacions. Vols viure així?

M'intentava convèncer però no ho aconseguia, malgrat que a les persones només ens sol parèixer correcte o just allò que correspon al nostre egoisme.

T'assegure que si no et cures no seràs feliç. –Digué el doctor.

Està bé, em curaré.

“Adéu, Manu” vaig pensar en el moment de la meua decisió. No podia assimilar la idea de no tornar a veure'l més. Jo, sense ell, no volia ser. Ell sabia que l'estimava però no volia fer-me més mal. Sempre havia sigut la raó de la meua felicitat. Havia sigut tan feliç amb ell... Ara era hora d'oblidar-ho tot, per sempre.

Em dugueren a l'hospital on vaig jaure uns quants dies, fins que me n'aní a casa amb qui es suposava que era el meu home. A l'eixir de l'hospital em vaig sentir feliç. “Per fi lliure” vaig pensar, però el món em va caure als peus quan em vaig adonar que mai més podria compartir la meua felicitat amb Manu. Feia dies que ja no somiava amb ell, o almenys, això era el que recordava. Però totes les nits les passava plorant per ell. Cada nit, asseguda al balcó, mirava la lluna i pensava en ell “On deus estar, Manu?”, i després d'això me n'anava al llit amb l'últim desig de somiar amb ell.

Cada dia anava de mal en pitjor, ja no tenia cap raó per ser feliç, no tenia cap raó per deixar de plorar. Tot em semblava tan estrany, em sentia trista al mirar al meu voltant

i veure'm amb persones desconegudes, havent de fer semblar sentiments que no tenia per gent per qui jo no sentia. Com oblidar-me d'ell si era l'única raó que em quedava per viure?

L'últim dia, asseguda a la barana del balcó, mentre mirava la lluna, torní a pensar en ell "Manu, què he de fer per estar amb tu?" Vaig mirar avall, la carretera plena del trànsit típic de la metròpolis a aquestes hores de la matinada. Sense pensar-m'ho més, mentre soltava les mans de la barana, vaig pegar un pas endavant. I mentre notava el vent fred de la nit colpejant el meu cos mentre queia poc a poc, sospirí ben fort, i abans de l'últim batec del meu cor vaig dir: "T'estime".

TOT ÉS POSSIBLE.... O NO ?

Rocío Orrico Díaz (3r A)

Irene somiava desperta al llit quan de cop i volta algú la desvià dels seus pensaments.

Els plors d'un dels seus germans envairen la casa Irene esperà un poc, però al comprovar que sa mare no era a casa, hagué d'anar a calmar el seu germà..Irene era una jove de catorze anys que vivia als ravals d'una gran ciutat.

Vivia amb sa mare i els seus dos germans menuts. En quant al seu pare , ella no en sabia res, sa mare li havia dit que havia partit a un llarg viatge de negocis, però la qüestió és que no el veia des de feia deu anys. Massa per a ser un viatge.

Sa mare treballava quasi tot el dia, així que normalment havia de fer-se càrrec dels seus germans.

Irene era molt desperta i somiadora, li agradava pensar que vivia infinites aventures, que viatjava pel mar, que muntava en avió, que visitava noves ciutats. Tot açò era imaginació, ja que sabia perfectament que tot açò seria impossible .

Ella sempre estava a casa cuidant dels seus germans i l'única cosa diferent era anar a escola i en comptades vegades fer un passejada pel barri.

Un dia Irene arribà molt contenta d'escola. A l'endemà, anirien els dos a la ciutat per escoltar un pianista. Aquella excursió era gratuïta, però tornarien tard de la visita i no era segur que poguera recollir els seus germans a l'èxida de l'escola, així que va decidir no dir-li-ho a sa mare.

Aquell matí, Irene es llevà ben prompte per preparar-ho tot ràpidament i arribar puntual a l'escola. Una vegada a classe, a les nou i mitja del matí, partiren amb autobús cap a la ciutat.

Era la primera vegada que Irene eixia de la seva ciutat, estava molt il·lusionada, i quan baixà de l'autobús, tot era estrany per a ella, sentia vergonya, tot el món vestia amb roba molt elegant comparat amb ella, els carrers eren amples, els edificis alts i tot tenia un aspecte net i viu. Allò li agradava.

Caminaren per una llarga avinguda i travessaren un gran parc, i de sobte, al seu davant pogueren veure un grandíós edifici on el famós pianista tocava les seues obres.

Finalment tots els alumnes entraren a l'edifici en companyia dels mestres, i una vegada dins de la sala s'acomodaren als seients.

De cop i volta tot es va fer fosc i només s'il·luminà l'escenari, Irene es quedà meravellada amb aquell grandíós instrument que lleia al escenari, però tanmateix, no faltaren ni deu minuts per què Irene s'enamorara d'aquell instrument.

El concert acabà i encara continuava impressionada amb tot allò. Era la primera vegada que vivia una experiència d'aquell tipus, però no li'n faltaven més, després d'aquell dia, Irene encara recordava aquell so i aquella màgica melodia, de la qual havia quedat completament enamorada. Solia somiar que era ella qui tocava i que tot el món li aplaudia. Era meravellós.

Un dia la mestra de música va dur un petit piano a classe, un teclat. Ella i tots els seus companys van provar a tocar i això va fer que a Irene li entraren moltes més ganes d'aprendre.

Aquella mateixa setmana, el diumenge per la vesprada, aprofitant que sa mare estava a casa i podia cuidar dels seus germans, va decidir anar a fer una passejada. Passà per davant de l'escola, anava xiuxiuejant una cançoneta, i en aquell moment recordà el teclat que la mestra de música havia dut a classe feia uns dies.

Després de pensar-s'ho durant una estona, Irene decidí entrar a l'escola per veure si trobava aquell petit piano. El que anava a fer era arriscat, ho sabia, però almenys no ho va fer debades.

Una vegada entrà a l'aula de música, Irene trobà el piano, agafà una cadira i es va asseure al seu davant. Després del que els havien ensenyat a classe i gràcies al seu interès per aquest tema, va poder treure algunes notes i fins i tot pogué compondre petites melodies.

Des d'aquell dia, Irene continuà fent visites d'amagades a l'aula de música per poder practicar amb el piano. Sabia que tot allò que estava fent estava mal. Per una banda, entrava sense permís a l'escola i per altra, deixava els seus dos germans sols.

O... POTSER NO?

Maria López Iglesias (4t C)

Hola. El meu nom és Alba. Tinc 15 anys. Aquell era un dia preciós, el sol entrava per la finestra, i era dia de mercat, així que totes les àvies es paraven al carrer a parlar, dels seus néts, dels metges tan incompetents que hi havia a l'ambulatori... xorrades per a mi .

Jo em trobava sola a casa. Els meus pares estaven treballant, el meu germà xicotet al col·legi i la meua germana major a la universitat. Jo hui no havia anat a l'institut , tenia pneumònia. Un constipat mal curat havia esdevingut en pneumònia que em tenia tota una setmana al llit. Em vaig provar el termòmetre ja que sentia un poc de fred, tenia 38 graus. La febre no m'havia tornat a pujar fins a hui, el dimarts ja havia remés, però hui dijous havia tornat.

Vaig obrir les finestres i em vaig entretenir amb les conversacions de les dones que pesaven pel carrer. “Jo, estic molt disgustada –deia una-. Tu et creus que m'ha manat algidol per un mal de ronyons, per l'amor de Déu, sabré jo el que m'he de prendre”

“Uj, xica, doncs, si saps el que has de fer, no vages més ...! –va dir una altra, que pareixia desitjar que s’acabara la conversació per poder anar a mirar l’aparador que no parava d’observar de reüll–. És que tu, també pareixes bova, dona “.

De sobte, un noi molt estrany se’m va quedar mirant als ulls. Anava vestit de negre, amb un barret al cap, sabates de vestir també negres i una corbata. La seua vestimenta donava la sensació d’un home major, però la seua cara deia tot el contrari, devia tindre, més o menys, un o dos anys més que jo. No parava de mirar-me, em va donar por. Va començar a riure, no estrepitosament, con si tan sols volguera que m’enterara, jo. Tot era molt estrany i vaig decidir tancar la finestra. Em donava voltes el cap, no sé si de la febre o de l’esglai que m’havia produït aquell noi.

Vaig sentir un soroll! Un soroll al corredor. Déu meu, que m’estaria tornant boja. No, devia ser la febre que em feia imaginar-me coses rares. Un altre soroll més fort va sonar. Aquest pareixia d’una porta en tancar-se. No creia el que sentia. Estava cagada, parlant en plata, era ma casa i estava acorruada en un racó del llit. Segur que era el vent, a la mare li agradava tenir les finestres obertes perquè entrara l’aire. Segur que una rafegada n’havia tancat una. Faltaven tres hores perquè tornaren el pare o la mare de treballar. Tres hores!! Havia de tranquil·litzar-me. Quan tornara la mare i li contara, s’anava a riure de mi. Sabia exactament el que em diria. “Veus, això et passa per vore tantes pel·lícules de por, que una xica tan poregosa com tu, no pot vore eixes pel·lícules, t’ho tinc ben dit, però tu, com sempre, ni cas”- tot això cridant con una boja pel corredor. No entenia a ma mare, jo havia tingut un esglai de mort i ella tan sols em donaria la brasa.

Enmig de les meues cavil·lacions encara sentia una sensació estranya. Maleït noi, que per fer una broma o el que tinguera en el cap, em tindria tot el dia espantada, i no volia pensar en la nit!

Havia d'anar a mirar per demostrar-me a mi mateixa que no passava res. Vaig arribar al menjador, les finestres estaven totes tancades, i no per una rafegada de vent. El pany estava tancat, era impossible que el vent fera això. Les meues pulsacions s'alteraven, podia sentir el meu cor. La finestra de la cuina era oberta. Una de les manies de la mare era no deixar mai la finestra de la cuina oberta, que entraven males olors. Les cames em tremolaren, la mare no podia haver oblidat això.

Una ombra estranya va fer que em girara de sobte cap enrere. Em vaig marejar molt. Segur que la febre havia pujat. L'ombra s'havia colat a la meua habitació. Això no podia estar passant-me. Estava quasi plorant de la por. El rellotge marcava les 12, tan sols havia passat una hora. Volia eixir de casa, però on aniria, a la veïna de 85 anys a demanar-li que mirara per si un lladre o alguna cosa pitjor volia matar-me, per favor. Tenia el front tot ple de suor, vaig avançar cap a la meua habitació. Respirí ben a fons i obrí la porta. Ni hi havia ningú a la part de davant. Vaig respirar, i avancí cap al llit. Vaig parar de caminar quan vaig sentir uns passos molt a prop. Unes mans van agafar-me del coll. No podia donar-me la volta. Quan de sobte un barret negre va caure al terra. Oh Déu meu! Unes sabates negres de vestir estaven davall de mi. Sentia com les meues forces es debilitaven, crec que em vaig desmaiar. De sobte un gran dolor al pit em despertà.

Estava tota plena de suor, les dones al carrer parlaven estrepitosament. Em vaig adonar de l'hora que era.

Les 11:45. Impossible, l'última vegada que havia mirat el rellotge eren les 12. Ah, ja ho sabia, m'havia quedat adormida, la febre havia fet que somiara eixes coses. Em vaig alçar, rient-me de mi mateixa. Les finestres del menjador eren obertes, i la finestra de la cuina tancada. Tot estava en ordre, encara que el coll em feia mal i no sabia de què.

El meu nom és Alba, tinc 15 anys. I estic sola a casa.

O... potser no?